EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Sentir Manresa

Â
La periodista Anna Vilajosana, avui secretària del Col·legi de Periodistes, va ser juntament amb Montse Ayala, un dels puntals redaccionals d'**El Pou de la gallina**, fa uns 25 anys. Acaba de presentar la reedició del seu llibre "Sentir Manresa", publicat nou anys enrere per Parcir Edicions Selectes, que ara hi dona una segona vida. Hi reflecteix els canvis, urbanístics sobretot, però també de somnis, en una mirada molt personal, on aporta noves imatges i nous colors. Poques persones saben despullar-se per una ciutat. També hi ha un nou disseny, basat en el treball d'un jove editor independent, el manresà Ignasi Torras, que hi fa una tasca encomiable, sobretot en la maquetació. Presentada pel seu company de professió, el periodista i escriptor Genís Sinca, l'Anna va mostrar el seu vessant més optimista a l'Espai Rubiralta, sobre una Manresa que té vida pròpia i de la qual som supervivents, perquè és una ciutat dura. Sinca, publicista i seductor, va tenir alts i baixos: encertat sobretot en la frase «Escriure és molt difícil, que et publiquin encara més i si a sobre es ven ja és un miracle». I també en valorar que per primera vegada una periodista que ven la imatge d'una ciutat n'ha fet gairebé totes les fotografies i l'ha escrit literàriament de tal manera que el lector no pot deixar de sentir coses. L'Anna és pionera en llibres il·lustrats que emmarquen perfectament sensibilitat i paisatge.

Des de la imperfecció pròpia i d'una ciutat mal comunicada, Vilajosana en reafirma els valors i la part més positiva en un acte d'autoestima que comença a surar entre les generacions joves, però que costa més de connectar amb persones més grans, filles com són d'una Manresa fosca i despòtica, que fins i tot era considerada ciutat de càstig per les autoritats dictatorials franquistes. Un alè d'esperança en les pròpies possibilitats i en el futur és el que transmet constantment l'Anna, que valora extraordinàriament les coses més senzilles perquè en els detalls insignificants troba les seves arrels. El llibre és un regal a la ciutat on viu, però també per als seus éssers estimats, començant pels pares i la germana gran, que va demanar una companya -l'emoció va fer que s'oblidés inicialment del marit Xavier Serrano, essencial en la seva vida- i per a un nombrós grup d'amics i companys de feina.